

1/1 Sny, hvězdy a dětská přání

Nad přístavem vládla tajemná ruka noci a skrývala všechno a všechny, kdo se v její temnotě pohybovali. Měsíc osvětloval hladinu moře, které se vlnilo tisícerm vlnek a laškovně odráželo jeho jas zpět. Hvězdy zářily na obloze, zdánlivě lhostejné k osudům lidí a vlny se tříštily o trupy obrovských lodí s bělostnými plachtami.

Domy v přístavu byly jeden jako druhý. Květiny v oknech voněly omamnou vůní mísící se s vůní soli. Dveře jednoho z domů se s vrznutím otevřely. Osoba potichu vyběhla k molu. Plášť se dívce vlnil kolem nohou a kapuce jí zakrývala tvář. Jednou rukou si nadzvedávala sukni růžových šatů. Zastavila na molu a čekala. Brzy se k ní připojil mladý muž v bílé košili a kožených kalhotách a stoupl si těsně za ni. „Tak to se podívejme na sestřičku majitele nejlepších lodí v království. Ona se tu toulá jako ta kočka.“ Prudce se otočila. „Bratříčku!“ Sevřel ji v náručí. Posadili se vedle sebe na dřevěná prkna. Stáhla si kapuci z hlavy a hnědé vlasy jí volně splývaly po zádech. Byli si podobní. Ona sice měla světlejší vlasy, oči však měli oba modré.

„Chyběl jsi mi, Time,“ zašeptala. Opřel se hlavou o její. „A ty mně.“ Upřela na něj oči, ve kterých měla výčitku. „Nemuselo to tak dopadnout. Kdyby ses nepohádal s bratrem, mohl jsi tu zůstat s námi. Ale ne, ty jsi musel odplout na tu svou bláznivou cestu,“ odsekla. „Kde je vůbec Past?“ Tim zapískal a z uličky se vyřítil tmavý pes. Zabořila mu prsty do srsti a políbila ho na čumák. „Ahoj, zlato.“ Drbala ho za ušima a znovu se opřela o bratrovo rameno. Pes jí ulehl u nohou. Tady bylo jeho místo, po boku obou sourozenců. Tim pohlédl k nebi. „Každý sen se zdá divný těm, kdo o něm nesní, Taro,“ navázal na její slova. „A Tobias si prostě nedal říct. Po smrti otce...“ „Po jeho smrti jsi mě tu nechal samotnou a odplul,“ doplnila ho. Tim jí dal pusku do vlasů. „Mohla jsi jít se mnou.“ Otočila se na něj. „A opustit tohle všechno?“ V očích měla slzy. Tim se díval na nebe, jako by bloudil v labyrintu vzpomínek. „Padá hvězda, Taro. Bývalas snílek, než ses začala bát následovat svoje sny.“ Vzhledla k nebi. Když byla malá, hvězdy pro ni znamenaly svět snů. Myslela si, že ji dovedou ke štěstí. Ale po smrti otce přestala věřit. Najednou všechny tužby přestaly mít smysl. Proč by měla doufat, když jen osud ví, co se stane? Možná měl Tim pravdu a měla odplout s ním, dokud byl čas zachránit její dětskou duši. „Jak jsi to říkala?“ Požádal ji o výmysl, kterému věřila, když byli děti.

Pousmála se a ukázala na nebe. „Vidíš ty hvězdy, Time? Každá z nich je jedno přání, ať velké či malé. Když nějaká padá, lidé si mají něco přát, protože to znamená, že nějaký člověk přestal věřit a vzdal se. Hvězdy mu přestaly svítit na cestu. Proto si máme přát něco za něj, aby nevymizely sny. Nikdy se nevzdávej svých snů, Time, jinak bys měl svět bez hvězd. Námořníci se dokážou vrátit domů, protože si to přejí, díky nim najdou cestu,“ odvyprávěla tichým hlasem. „Co sis tehdy přál?“ „Toužil jsem po

dálkách skrytých za vodou. A ty?“ Okouzlená se dívala na hvězdy a hledala svoje oblíbené souhvězdí. „Já jsem si přála, aby se jednou objevil nějaký hodný pirát, zamilovali jsme se do sebe a on mě vzal na svou loď a pluli bychom na konec světa a byli šťastní.“ Tim se zasmál a škádlivě poznamenal: „A chtěla sis na té lodi ochočit racka,“ dloubl do ní loktem. Usmála se. „To taky.“

Když Tara prolomila nastalé ticho, Past zdvihl hlavu a nastražil uši. „Přál sis abys byl zase s námi?“ Tim se jí zadíval do očí. „Nikdy bych nedokázal zapomenout, sestřičko. Kdybych si nepřál vrátit se, hvězdy by mě sem nedovedly. Ale někdo na mě čeká.“ Na její tázavý pohled se usmál. „Víš, jednou jsem potkal jednu starou ženu. Vytýkala mi, že nežiju v přítomnosti. A díky ní jsem se rozhlédl kolem sebe. Budu se ženit, Taro.“ Zalapala po dechu a rozesmála se. Objala ho kolem krku. „Gratuluju.“ Pohládl ji po tváři. „Chtěl bych, abys šla se mnou. A chci se udobřit s Tobiasem.“ Se slzami v očích ho objala. Přimhouřil oči. „Na mojí lodi je jeden kluk, jeho prapradědeček byl pirát, což by se mohlo počítat...“ Oba se rozesmáli.

Tara najednou vstala. „Která loď je tvoje?“ Ukázal na jednu obrovskou plachetnici. Jmenovala se Přítomnost. „Jdeš na to rychle. To se tak nemůžeš dočkat piráta?“ Smál se Tim. Zakřenila se a řekla: „Ne, jenom bych ráda viděla, na čem se budu trmácet a riskovat ztroskotání.“ Když pochopil, objal ji. „Mám tě moc rád, Taro.“ S úsměvem se mu vysmekla. „Víš, možná jsem tehdy měla pravdu. Vždycky hvězdy splní tvoje přání, pokud si ho moc přeješ. Přivedly mi tě zpátky a moje rodina bude opět pohromadě,“ s uličnickým úsměvem se zeptala: „Jaká je?“ Těšilo ji, když viděla, jak se při zmínce o jeho lásce rozzářil. „Je uštěpačná. Trochu mi tě připomíná, ale oproti tobě je anděl. Budeš ji mít moc ráda.“ Podívala se k obzoru. „To věřím.“

Zahleděla se k obzoru a vdechla svěží vzduch, který jí voněl domovem. Pohlédla na hvězdy. Vidíte? Dovedly jste mě k mému snu. Prosím, ať to vydrží. Když dořekla svou prosbu, honem se otočila na bratra. „Tak pojď.“ Vedla ho ulicí k domu a když vcházela, chytila Pasta kolem krku a dala mu pusku mezi uši. „Nespadnou, vid' že ne?“ Pes naklonil hlavu na stranu a položil jí tlapy na ramena, div ji neporazil. Rozesmála se a pustila ho, aby mohl běžet za svým pánem. Znova se podívala k nebi. Ani jedna nespadla...

1/2 Protipožární hlídka (výbuch sopky ve Washingtonu)

Zdraví vás reportér John, právě teď můžete s naší helikoptérou vidět novou podobu sopky Saint Helens ve státě Washington. Už jistě víme, že sopka sebou vzala minimálně 57 lidí, toto číslo není ovšem určitě konečné. To je zatím milí diváci vše, my se pokusíme naspřádat co nejvíce informací.“

O 3 měsíce dříve

1. března

1. den

Z vysílačky začal někdo mluvit. „Á, ano, to jsi ty. Ten novejš. Moje jméno je Emma, jsem vedoucí protipožární hlídky. Vítejte ve strážní věži Osamělý kluk. Jsi tam?“

„Ou. Ano, jsem tu, moje jméno je Lucas.“

„Teď spolu budeme asi hodně komunikovat. Nechám tě se tu zabydlet a nezapomeň si přečíst příručku. Zatím se měj, Lucasi.“

„Ty taky, Emmo.“

Na první pohled ta obyčejná věž pěkně doplnila tu dechberoucí scenérii. Na vrcholu konstrukce krásně seděla ubikace s ochozem. Uvnitř se nacházel stůl s vysílačkou a psacím strojem. V rohu na ulehnutí čekala postel. Nakonec tam vecpali i takovou malou kuchyň s umyvadlem a kotlem na dřevo. Po zabydlení už to naštěstí nebyla ta obyčejná strážní věž, jako když jsem tam přišel. Prázdné poličky rychle vyplnily

knížky. Na kuchyňské lince ležel souhrn pravidel protipožární hlídky. Dnes mu už bohužel nestačili síly na to je přečíst, tak do nich jenom letmo nahlédl.

Po setmění vešel na ohoz a sedl si na rozkládací židli. Pozoroval nebe, ale co jeho pohled nejvíce upoutalo, byla ta nádherná hora Saint Helens. Je na míle nepřehlédnutelná.

2. března

2. den

Crrrrr, crrrrr, crrrrr!

„Haló, je tam někdo?“ řekla Emma.

„Ou, ano, tady je Lucas.“

„Přeji ti dobré ráno, Lucasi. Potřebovala bych od tebe, abys zašel na západ od tvé věže. Je tam nějaký problém.“

„Jaký problém?“ zeptal se.

„Hoří tam oheň. A je v tvém teritoriu.“

„Počkej, to je v naší iniciativě?“ položil další otázku.

„Jasně, že je. Zvládneš to?“

„Jo. Za chvíli tam budu.“ Hovor skončil.

„Haló, je tu někdo?“

Vtom něco proběhlo a zašumělo ve křoví.

„Prosím, vylezte, zakládáte oheň na nepovoleném prostranství.“

Lucas vzal kbelík s vodou a uhasil plamen. Ještě jej prostotu pořádně ušlapal a vydal se zpět do svojí boudy na nohou.

„Přeji pěkný večer, Lucasi,“ řekla příjemným hlasem Emma.

„Děkuji, já tobě taky. První mise proběhla úspěšně. Oheň jsem uhasil a vrátil se zpět do věže.“

To jsem ráda, že jsi to zvládl, teď už tě nebudu rušit. Užívej si ticho.“

Večer jako ten předtím. Jen tak tiše seděl na ochozu a pozoroval přírodu. Jediné světlo na míle daleko bylo malé světýlko z věže, kde bydlí Emma. Napadlo jej, že by jí mohl zavolat a popovídat si sní. „Přeji ti dobrý večer, Emmo. Jsi tam?“

„Jo, jsem tady. Teď se právě dívám na tvoji věž.“

„To je ale náhoda, já také tiše pozoruji tvoje sídlo.“

„No, sídlo bych tomu zrovna neříkala.“

„Tak co, Lucasi, jak se ti tady líbí? Je to tu krásné, ta příroda je neuvěřitelná!“

Vtom se ozvalo dlouhé zívnutí. „A ta hora je na té celé přírodě nejkrásnější. Už půjdu spát. Nevadí ti to, Emmo?“

„Ne, dobrou, Lucasi.“

5. března

5. den

„Dobré ráno, Lucasi.“

„Dobré, Emmo.“

„Potřebovala bych, abys zkontroloval jedno místo severně od věže. Někdo tam hlásí požár a já to potřebuji potvrdit.“

„Jo, jdu tam.“

Vydal se přes malou lesní stezku. Nebyla ničím odlišná od těch ostatních. Obyčejná prašná kamenitá cestička, na které si snadno zlámeš nohy.

„Už jsem tady, Emmo, ale žádný oheň tady není.“

„A nespletl sis to?“

„Myslím, že ne zcela to...“

„Lucasi? Jsi tam? Odpověz mi!“ strachovala se o něj.

„Ehhh, nějaký debil mě praštil kamenem,“ odpověděl po chvíli.

„Co? Jdi okamžitě do věže, Lucasi. A neohlížej se. Zavolám do střediska parku. Možná za tebou přijdou se na něco zeptat, ohledně toho co se právě stalo.“

15. března

15. den

„Lucasi? Z blízké stanice mi přišla zpráva o zvýšené seizmické aktivitě. Máme dnes dbát zvýšené opatrnosti,“ sdělila jemně vystrašeným hlasem Emma.

9. dubna

40. den

„Ahoj Lucasi, dnes za tebou nejspíše přijde někdo, kdo ti donese jídlo. Ale opravdu nevím, kdo to bude. Už musím jít.“

O pár hodin později.

„Haló, je tu někdo?“

Rychlá chůze po schodech.

„Dobrý den, vy jste tu jistě s těmi zásobami.“

„Ano, to jsem. Jmenuji se Melanie.“

„Já Lucas.“

„Tak Lucasi, mám tady pro tebe bednu zásob. Tady ji máš. Snad se uvidíme zase za měsíc a něco.“ V té bedně nebyly žádné zajímavé potraviny, jenom samé plechovky s fazolemi a občas i nějaká větší dobrota, jako třeba slanina.

Ve chvíli, kdy Lucas otevřel dveře do věže, spustila se obrovská seizmická aktivita. Neudržel se a pustil bednu na zem. Potom ho to strhlo taky. Nemohl se ani zvednout. Všechny věci padaly na zem, když vtom mu na nohu spadl obrovský a těžký psací stroj a on zařval bolestí.

30. duben

61. den

„Lucasi, zřídila jsem ti propustku. Poslední měsíc se seizmická aktivita tak zvýšila, že tu začíná být nebezpečno. Guvernér zakázal vstup do vyznačené oblasti. Jak jsem říkala, zřídila jsem propustky, ale buď vždy připraven na evakuaci. Ta sopka vypadá, že brzo vybuchne. Kromě nás dvou už tady asi opravdu nikdo není.“

7. května

68. den

„Lucasi, mám špatnou zprávu. S tou sopkou to není moc dobré. A 22. května máme příkaz k evakuaci i my. Tak už si začni pomalu balit, už budeme muset brzy jet.“

„O.K., Emmo, ale asi je to rozumná věc. Tady u mé věže to začíná být opravdu nebezpečné.“

15. květen

76. den

„Lucasi, je konec, už nic nezmůžeme. Proboha, řítí se to přímo na mě!“ Píííííííp.

Věděl jsem, že je konec, takže jsem se ani nesnažil utéct. Sedl jsem si na židli. Vtom se na mě vyvalil milionový dým.

1/3 Svatba manželů Arnolfiniových

"A tady je další obraz! Tenhle je můj oblíbený, podívejte, tolik inspirace! Vidíte, co všechno malíř zachytil? Je to mistrovské umělecké-" "Umění je nuda," přerušila učitelku Alena. "Větší nuda už je jen středověk a pohádky," poznamenala, když se učitelka, celá rudá vzteky, nadechla, aby něco řekla. "Aleno-" "A ještě pravěk," pokrčila rameny Alena. To už učitelka nevydržela, otočila se ke zbytku třídy, něco procedila mezi zuby a vydala se rychlým a rázným krokem pryč. Třída ji následovala - až na Alenu. "Umění, pohádky, středověk, pravěk, vlastně veškerá historie - to je strašná nuda! Proč prostě nikdo nežije v přítomnosti a všichni jen blábolí o minulosti?!" rozčilovala se Alena a dívala se na obraz. "Aleno," ozvalo se odevšad a zároveň odnikud. Alena sebou trhla a rozhlédla se po prázdné místnosti. "Kdo- kdo to byl?" vykoktala a a chytla se stěny za sebou. "Já," odvětil hlas. Alena se znovu rozhlédla. "Kdo já? Ukaž se!" "Tady, v obraze!" ozval se hlas a Alena měla pocit, že skoro slyší, jak si majitel hlasu klepe na čelo. "Počkat, to nedává smysl, obrazy nemluví. Kde jsi doopravdy?" "Tady, v obraze, rozumíš? Co je na tom nepochopitelného?" řekl muž na obraze. Alena uskočila o kus zpátky. Co je tohle za moderní technologii? Odkdy obrazy mluví? Začala couvat. Tohle byl jen špatný vtip, určitě... "Ale no tak, já tě neukousnu," prohodil muž a natáhl ruku směrem k Aleně... V tu chvíli na ni sáhla ledová ruka strachu. Hodně realistická ruka strachu. Jakoby tam snad opravdu nějaká byla... Alena se otočila, ale než stihla vykřiknout, muž ji vtáhl do obrazu. "Kdo jste a proč jste mě sem zavelkli?" vyštěkla Alena na postavy v obraze snad ještě zuřivěji, než by byl schopný štěkat jakýkoliv pes. "Uklidni se, jsi tu jen, abys něco málo pochopila," odpověděl muž, kterého Alena v tomhle obraze ještě neviděla. "A vy jste... kdo?" zeptala se ho překvapeně. "Jan van Eyck, malíř," odvětil muž. "Takže vy jste tohle všechno před mnoha lety namaloval a teď do obrazu vtahujete lidi? To není moc fér, pane malíř." "Ne, neunáším sem lidi. Jen sem občas vezmeme někoho, kdo vůbec nechápe, co vidí," vyvedl ji malíř z omylu.

"Ano, přesně tak. A ty jsi pořádně tvrdohlavá, takového tvrdohlavce jsme tu ještě neměli," přitakal muž, který Alenu vtáhl do obrazu. "Miláčku, posledního člověka jsme sem vtáhli před třiceti lety - a ten byl ještě tvrdohlavější!" odporovala žena. "Víte co? Už chcu bejt zase zpátky, tak mně povykládejte, co chcete. Ale zkrat'te to, za chvíli mi končí hodina," přerušila jejich debatu Alena. Celá společnost z dávné minulosti

přestala mluvit a dívali se jeden na druhého. Malíř si odkašlal a začal. "S Giovannim - s panem Arnolfinim - se známe už od dětství. Když se zamiloval tady do Giovanny, chtěl jsem mu pomoci se s ní seznámit. Spolu jsme vymysleli geniální plán-" "Spíš já jsem vymyslel plán a Jan tomu jen sem tam přidal nějaký detail," doplnil muž, patrně Giovanni Arnolfini. "Nepřerušuj mě, Giovanni, chtěla to vysvětlit rychle! Poznámky si nech na potom," utrousil malíř, a hned se zase dal do vyprávění. „Byl to plán, jak ukrást Giovanně psa. Samozřejmě jsme jí ho potom chtěli vrátit - vlastně Giovanni jí ho měl vrátit jakožto šťastný nálezce, čímž by se s Giovannou seznámil. Ovšem, celé to dopadlo trochu jinak.“ "Ano, přesně tak," přitakal Giovanni, "Jan odpoutal Giovanninu pozornost. Ale pak se to pokazilo, protože když jsem psa zvedl ze země, začal na mě štěkat. Giovanna se mě prostě zeptala: "Co to děláte s mým psem?" a mě nenapadlo nic chytřejšího než jí celý náš plán prozradit." "Ano, to si pamatuji dobře. Potom jsme se ještě rok jen tak potkávali v parku a bavili jsme se, nakonec jsme mým rodičům prostě řekli, že se chceme vzít. Nevzali to sice nejlépe, ale nakonec svolili. A protože Jan je slavný malíř, namaloval nám svatební obraz," pokračovala ve vyprávění Giovanna. Šťastně se během vyprávění usmívala, patrně na ty doby vzpomínala ráda. "Ovšem, když jsem portrét domaloval, vzpomněli si, že by tam měl být ještě jejich pes, protože právě ten stál na začátku jejich rodinného štěstí," dopověděl příběh malíř. Alena si to všechno v hlavě přebírala. Když si teď obraz představila, viděla v něm celý příběh. Musela sama uznat, že to bylo mistrovské dílo. "Jak říkám - až tak tvrdohlavá není," usmála se Giovanna a položila svému manželovi ruku kolem ramen. Ten si jen povzdechl, ale nic neříkal. "Tak a teď tě dostaneme ven z obrazu," poznamenal malíř. Alena přikývla. Sice se jí tu najednou líbilo, ale zůstat tu nemohla. Giovanni natáhl ruku k Aleně a dotknul se jí. Dívkou projelo mravenčení a náhle stála mimo obraz. "Aleno! Už musíme jít! Kde jsi?" volala učitelka z vedlejšího sálu. "Tady!" odpověděla Alena a doběhla za učitelkou. "Já jsem si to myslela! Také se ti Svatba manželů Arnolfiniových líbí, co?" usmála se učitelka a tajemně mrkla na Alenu.

No jasně! Ten ještě tvrdohlavější člověk, kterého před třiceti lety vtáhly postavy do obrazu, určitě musela být Alenina učitelka dějepisu! "Jistě, je to krásný obraz," odvětila Alena a oplatila učitelce úsměv. Celá třída se vydala ven z galerie. Alena se cestou ještě podívala na obraz, ve kterém před pár minutami stála. Uviděla, jak na ni

Giovanni Arnolfini mrkl... nebo se jí to jen zdálo? Alena se usmála na obraz a pak se rozběhla za svou třídou.

1/4 Želva na prázdninách u babičky

Poslední rok, co jsem ještě chodil do školky, mi nosní mandle dorostla do obrovských rozměrů a kvůli ní jsem měl hroznou rýmu a špatně jsem slyšel. Rodiče museli nějaké věci opakovat tisíckrát dokola, ale já to stejně neslyšel. Televize mohla jet klidně na 200 procent, ale já zkrátka pořád nic. Na jedné z kontrol mi paní doktorka řekla, že moje mandle je tak velká, že zkrátka musí operací ven. Tak jsme objednali termín do nemocnice a za nějaký čas jsem nastoupil k operaci. Jakožto šestileté dítě, které absolutně neví, co se v příštích hodinách bude dít, jsem v bílém vachrlatém hábitu ulehl na kolečkové lehátko a odjel se svým plyšovým psem na sál. Přiklopili mi omamný náhubek a pořád dokola se mě vyptávali, jak se pejsek jmenuje, až jsem jednou neodpověděl, a to bylo pro ně znamení, že už můžou začít operovat. Měl jsem tenkrát obrovské štěstí, že mi při odstraňování mandlí kleštěmi nespálili patro jako mému bratranci, který ten samý rok na operaci s mandlí byl také. Dlouho jsem měl za operaci od rodičů slíbený dárek za to, jak jsem to dobře zvládl. Vyzní to tady špatně, ale byl jsem malý a za všechno jsem chtěl prostě odměnu. Všude jsem to rozhlašoval, dokonce i když jsme s rodiči po dvou dnech opouštěli nemocniční budovu, jsem zaklepal na okénko recepce a oznámil tam těm sedícím paním, které přijímají a loučí se s lidmi, že dostanu dárek a pojedeme si koupit želvu.

Uběhl nějaký ten měsíc a my jsme si pro ni konečně jeli. Jméno jsem měl jasně vymyšlené už od začátku. „Bude se jmenovat Dusty,“ prohlásil jsem hrdě. Jako tenkrát můj nejoblíbenější hrdina z animovaného filmu Letadla. Koneckonců, skoro všechna zvířata, která jsem doma měl, se jmenovala Dusty, želva, rybička a i jedno z mých tří morčat. Ano, tak jsem se do toho práškovacího oranžového letounu zamiloval.

Pár měsíců nato už jsme si to frčeli našim autíčkem směr Český Brod do želví chovatelské stanice. Tam však na nás čekala nějaká nepříjemná paní, která si hrála na paní Vševedovou, tak jí budeme nazývat. Všechno zná, všechno ví, všude byla. Když jsme vlezli do přízemní budovy, na chvíli jsem oslepl ze záře všech zahřívacích UV lamp pro želvy. Do teď si pamatuji, že pro nás paní Vševedová měla na stolku v

ohrádce připraveno spoustu želv toho druhu, co jsme právě my chtěli. Já jsem ten typ osoby, že své názory neměním a tak to bylo i

s výběrem želvího jedince. Prostě jedna želva mi padla hned na první dobrou do oka. Paní nosila další a další mláďata, jako by neslyšela, že jsem si vybral jen tu jednu a tu si prostě odvezu domů! Poté nastalo peklo na zemi. Kladla nám otázky, zda se o želvu umíme postarat. Tenkrát mi to připadalo, že paní Vševedová nás chtěla co nejvíce zamotat. To byly otázky, jako bychom si kupovali lva nebo něco takového. Bylo to hrozné, už jsem si myslel, že neodjedeme domů, ale po nekonečném času pokládání otázek jsem konečně Dustyho vložil do kartonové krabičky a jeli jsme autem domů.

Měla se u nás jako král. Obrovské terárium plné pilin a rozmočeného substrátu a taky samozřejmě nemohly chybět dekorace jako například kamínky nebo kůra.

Bylo to krásné stvoření. Zhruba po půl roku se jí začala umývat bílá značkovací čísla na krunýři, která musela mít každá želva, aby v chovatelské stanici věděli, která se kdy narodila, a aby je od sebe rozeznali. Po nějaké době jsem si Dustyho ochočil a naučil jsem ho žrát z ruky. V létě, když nebyla tráva postříkaná postřikem proti rezavým skvrnám, které se tam tvořily, jsem jí stloukal dřevěné ohrádky, aby se mohla venčit venku a pochutnat si na trávě.

Jednou v létě jsme jeli na dovolenou do Rakouska a moje babička, která bydlí hned vedle nás, měla Dustyho na starosti. Nosila mu salát i vodu. Každý večer nám volala všechno, co se s želvou dělo a měli jsme dokonce takový pocit, že jí čte před spaním u terária pohádky na dobrou noc, kouká se s ní na televizi a čistí ji zuby, i když žádné neměla, protože želvy mají pouze tvrdou dáseň. Vždycky, když měla želvu babička na starost, tak po příjezdu domů byla želva pěkně vykrmená a krunýř měla nafouklý až skoro k prasknutí, museli jsme ji krmit trošičku méně, protože nám paní Vševedová řekla, že normální želva má na břicho rovný krunýř. Ani vystouplý, ani proláklý. Jednou jsem také babi vyprávěl o tom, že želvy přes zimu přezimují a spí. Někteří lidé je dávají do mrazáku, aby se jim ta teplota ustálila rychleji. Čučela na mě jako trenýrky z gatí. Teď ale zpět do Rakouska. Jednoho dne nám babička zavolala, že želvák nechce vylézat z krunýře a vůbec nejí.

„Paní primářko Marie, jste připravena na operaci?“ „Ano, jsem,“ odpověděla neexistujícímu hlasu a sebevědomě se se špendlíky v rukou plížila po koberci připravena rozevřít skleněná dvířka terária. Ve tváři v tvář se ocitla u želvy a začala do ní píchat těmi špendlíky: „Halóó, vstávej, vylez z toho svýho domečku.“ „Co ty to tady do mě bodáš, tobě by se to líbilo, kdyby někdo do tebe takhle šťoural a tvému krunýři povídal domeček, no

jéžiš,“ mohl si asi myslet Dusty. „No tak to je v prčicích, ta želva z toho nevylejzá, hlava pořád zastrčená, jestli ona se snad nedostává do toho svého zimního spánku.“

„Tak ho tam nech ležet, třeba se ještě vzpamatuje,“ řekla do telefonu mamka. Když nám skončila dovolená a jeli jsme domů, byli jsme překvapeni. Rychle jsme se běželi podívat ke skleněnému výběhu, jestli se třeba neprobral, ale Dusty nikde. Rychle jsme přes zahradu přeběhli k babičce. „Ahóóó, ty jsi říkala, že ji tam mám nechat ležet, ale já jsem ji dala do mrazáku,“ řekla. „Myslela jsem, že má to přezimování, jak jste mi tenkrát o tom říkali.“ Nevěděl jsem, zda mám brečet nebo chytit obrovský záchvat smíchu. „Někde jsem četla, že želví polévka je výborná indonéská delikatesa,“ dodala ještě. A to nás rozsekalo úplně nejvíce. Prohlásili jsme, že ji radši pohrbíme do záhonu, kde jsou všechna zvířata, co nám již posla. Zapomněli jsme na to a nějaký měsíc jsme to neřešili, zatímco želva byla stále v mrazáku. Pak jsme se tedy rozhodli, že ji půjdeme pohrbít. Vyndali jsme ji z mrazáku a právě tam jsme zjistili, že želva má hlavu z krunýře venku. Takže ještě před tím vlastně žila a babička tím, že ji dala do mrazáku, tak ji zamrazila.

1/5 Hra na kočku a myš

Běžela jsem tmavou ulicí před ním. Srdce mi bušilo až v krku. Slyšela jsem pouze svůj přerývaný dech a jejich rychlé kroky. Začínala jsem vidět rozmazaně. Jejich kroky se nebezpečně blížily. Uslyšela jsem jeho hypnotický hlas. Zastavila jsem se a zhluboka dýchala. Tohle je má smrt. Dopadnu stejně jako Oliver, ne-li hůř. Jeho kumpáni mě obklíčili a uzavřeli tak kolem mě kruh. Moc jich nebylo, ale já se přesto klepala strachy. Pak jsem ho uviděla. Oči se mi zalily slzami. Nebezpečně se ke mně blížil. Jeho svalnaté tělo se rychle a ladně pohybovalo mým směrem. Neudržela jsem se. Podlomily se mi nohy a já spadla na kolena. Stál nade mnou a já cítila jeho povýšený pohled. Po špinavé tváři mi stekla první slza a vytvořila tak bílou stezičku.

Uchechtl se. „Tak slabá.“ Už jsem další slzy nezadržovala. „Ne. Ne. Ne. Prosím ne. Prosím.“ šeptala jsem ve vzlykách. Jeho to nijak neobměkčilo, ba naopak. „Proč si myslíš, že jsem se za tebou honil tak dlouho přes celé město? Abych tě nechal jen tak odejít?“ řekl tlumeným a nepředvídatelným hlasem. Nebezpečně se ke mně přiblížil. Dělili nás pouhé centimetry. Opět jsem se celá začala třást. „Nenech m-mě j-jít já-já-já ti-ti n-nic neudělala.“ Vykoktala jsem vystrašeně. On přímo žil z mého strachu. Pak se narovnal a řekl „Hoši myslím, že bychom měli tady slečně dát menší náskok.“ Překvapeně jsem na něj pohlédla přes slzy. Jeho to bavilo. Hrál si se mnou jako kočka s myší! „Moc to nedává, že?“ jízlivě na mě pohlédl. Poté mě tvrdě popadl za paži a vytáhl na nohy. Když se mě dotkl, naskočila mi husí kůže. Opět byl nebezpečně blízko. Cítila jsem jeho teplý dech. Narušoval můj osobní prostor. Natáhl ruku k mé tváři, ale já ucukla. Zamračil se. „Máš třicet vteřin na útěk.“ Vytřeštila jsem oči. Vyskočila jsem na slabé a bolavé nohy a pokusila jsem se o útěk. Moc slavně to asi nevypadalo, jelikož se jeho kumpáni začali smát. Když si všimli, že se on nesměje okamžitě přestali. Měl bezvýraznou tvář, ze které se nedalo nic vyčíst, což bylo znervózňující. V očích se mu mihly emoce, ale nestihla jsem je rozeznat. Dala jsem se do běhu. Běžela jsem, a běžela. Tělo mi umíralo a bylo v hrozných bolestech. Opět jsem je uslyšela za sebou. Všimla jsem si první pouliční lampy. Konečně jsem něco viděla. Myslela jsem si, že se dostávám do centra. Za chvíli jsem se dostala na kraj města a já byla zmatená. Všude se rozprostíraly pole a lesy. Jejich řev se přibližoval. Asi toho v té tmě moc neviděli. Musela jsem se rozhodnout. Teď. Naštěstí jsem si neměla co vybírat. Buď běžet do pole, anebo se nechat chytit. Rozběhla jsem se. Běžela jsem kukuřičným polem. Slyšela jsem, jak se za mnou prodírají. Vzdalovali se a já musela na chvíli zastavit. Něco zašustilo přede mnou a já málem zapomněla dýchat. Pravděpodobně to bylo docela velké. Poté jsem uslyšela chrochtnutí. Nevěděla jsem, co mám dělat. Otočila jsem se o devadesát stupňů a běžela dál. Divočáka jsem nikdy nepotkala a doufám, že už nikdy nepotkám. Slyšela jsem někoho zařvat bolestí. Něco křuplo a kanec po nich vyrazil. Vypukla tam panika. Teď nebo nikdy. Sprintovala jsem polem, pokud se tomu vůbec dalo říkat sprint. Dostala jsem se na kraj. Uviděla jsem hustý les. Tam bych se mohla schovat. Bosa se mi po větvičkách běželo špatně. Naštěstí, jak jsem se dostávala hlouběji do lesa, tak byl na zemi měkký mech. Už jsem ho opět v dáli slyšela. Musela jsem se schovat. Skočila jsem za keř a doufala že to jako schovka postačí. Měla by, jelikož jak tak jeho kamarády znám v hledání jsou úplně marní. Proběhli přímo kolem mě, a já si

oddechla. Snad ne předčasně. Ještě chvíli jsem čekala a potom jsem vyrazila opačným směrem. Opět jsem narazila na kukuřičné pole. Tentokrát jsem měla čas přemýšlet, takže jsem šla na vedlejší zorané pole. Uviděla jsem střechu nějaké menší budovy. Teda spíš chaty. Když jsem přiběhla blíž, otevřela jsem pusou údivem. Chata z tmavého dřeva byla částečně pokrytá lišejníkem. Střecha z tyrkysového plechu zrezivělá. Dřevěný větrný mlýn o pár metrů dál byl ztrouchnivělý. Malá tůňka, ve které byl žabinec. Bílá zrezivělá branka byla dokořán. Vešla jsem. „Kdo jsi?“ Nadskočila jsem a otočila se. Cizí chlapec na mě podezřívavě hleděl. Vypadal jako Ken. Pronikavě modré oči se na mě dívaly. „Kdo jsi?“ zopakoval. „Já jsem Molly.“ Řekla jsem a pokusila se usmát. Viditelně se uvolnil. „Já jsem Nick. Potřebuješ něco?“ kývla jsem hlavou. „Myslíš, že bys mě tu nechal tak jednu noc přespat? Moc bys mi tím pomohl.“ Nick se zamyslel. „Jednu jo, víc ne. Máme tu docela plno.“ Udiveně jsem zvedla obočí. „Plno?!“ Nick pokrčil rameny. Zevnitř je to hezčí. Jezdí sem samí blázni, kteří chtějí na všechno zapomenout. Fred a Joe skočili z toho mlýnu do té tůně.“ Když Nick uviděl můj vystrašený pohled, rychle dodal „Je tak pět metrů hluboká.“ Když viděl jak se mi ulevilo, řekl „Tak já jdu zjistit jestli je tu místo.“ Vešel dovnitř a mě nechal venku u branky. Chata měla terasu. Všimla jsem si jí až teď. Byla obrostlá mechem. Nick vyšel ze dveří s kyselým výrazem. „Cvoci.“ zamumlal si. „Moc se omlouvám, ale místo tu není. Můžu ti půjčit můj spacák ...“ „To zní fajn. Lepší něco než nic.“

Už jsem měla ustláno na verandě. Mech mi posloužil jako karimatka. Nemohla jsem usnout, tak jsem si řekla, že půjdu prozkoumat okolí. Vstala jsem a oblékla si Nickovu mikinu, kterou jsem měla pod hlavou. Stmívalo se a šedivá obloha prozrazovala chladnou noc. Nickovi zřejmě patřil i kousek lesa. Jeho pozemek byl označen dříve bílým pletivem. Šla jsem podél plotu a prohlížela si rudě zbarvený les. V pletivu jsem si všimla díry. Byla dost velká na to, abych se jí protáhla. Na jedné větvi, asi o dvacet metrů od té díry, seděl sýček. Hleděl na mě svýma žlutýma chytrýma očima. Poté se stejně vážně podíval za mě. Vytřeštila jsem oči. Nebyla jsem sama. Rychle jsem se otočila, aby se mi naskytl pohled na drobounkého mužika s bradkou a předkusem. Zacvakal zuby. „Židle jest dobrý polštář.“ zadrmolil a zamrkal. Nechápatě jsem se mu podívala do očí. „Sýček roste na stromě.“ Mluvil samé nesmysly. Poté začenicchal, otočil se a začal se plazit k té díře. Je to blázen pomyslela jsem si. Pak jsem uslyšela hlas, který bych rozpoznala mezi tisíci. Mluvil s Nickem. „Je trochu na hlavu. Myslí si,

že se jí chci ublížit, i když se jí jen snažím dostat domů. Musíš mi pomoci Nicku.“ Přikrčila jsem se. Lhát mu jde opravdu dobře. Nikdy se nezmění. Pak jsem ho uviděla. Šel klidným krokem, po jeho boku kráčel Nick. Takže už není na mojí straně. Nick se mnou náhle navázal oční kontakt. Lehce jsem zavrtěla hlavou, ale to už na mě ukázal. Všichni ke mně doběhli a obklíčili mě. Přitiskla jsem se k pletivu a zavřela oči. „Je to ona, že?“ zeptal se Nick. „Ano.“ Odpověděl jednoduše on. „Pohlídal bys mi ji? Musím ještě něco zařídit.“ Mluvil o mě jako o svém majetku. Nick kývl hlavou „Přijdu si pro ni v šest ráno.“ řekl a bez dalšího slova se otočil a odešel následován jeho parťáky. Nick mě vzal za ruku a táhl mě k terase. Nebránila jsem se. Už to nemělo smysl. Když jsme šli kolem té díry, tak jsem se snažila pohledem najít toho mužíka, ale nebyla po něm žádná stopa. Když mě Nick dotáhl na verandu omluvně se na mě podíval. „Je to tak pro tebe lepší.“ řekl nejistým hlasem. Tohle bylo všechno jen ne dobrý. Hlavně pro mě. Z okna vykoukl ten mužík a zvolal „Ráno je mocný strom!“ Nick protočil panenky. Zalezla jsem si do spacáku a zavřela oči. Pronásledovaly mě noční můry. Potila jsem se. Zdálo se mi o oné noci, kdy jsme ještě byli spolu a já naposledy viděla Olivera živého. Konečně jsem se probudila. Ptáci už zpívali, ale ještě se pořádně nerozednilo. Nick ležel vedle mě a tvrdě spal. Hodinky na jeho pravé ruce ukazovaly, že je půl šesté. Jeho něžná tvář se ze sna zamračila. Ucítila jsem nutkání ho pohlédit a odstranit pramínek vlasů. Neodolala jsem. Jemně jsem mu sundala pramínek vlasů z čela a potom jsem vstala vzala si Nickův spacák, jeho mikinu a šla jsem do lesa. Když jsem se pokusila najít tu díru v plotu, byla jsem překvapená. Zmizela. Kdy to Nick stihl opravit? Znovu jsem se jí pokusila najít, ale nebyla tam. Nezbyvalo mi nic jiného než jít hlavním vchodem. Když jsem přišla k bráně, strnula jsem. Stál tam on. Začala jsem couvat, ale narazila jsem do Nickovo hrudi. On se usmál a mě z toho úsměvu naskočila husina. Polkla jsem. Teď už se můžu jedinečně modlit k Bohu. Přiškrčeně jsem zašeptala „Justine ...“